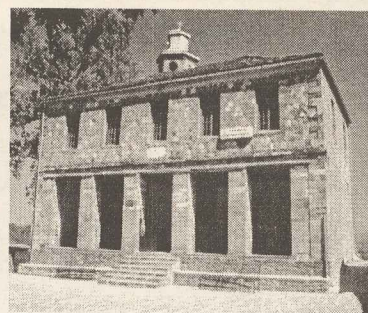




Δικορφιώτικα Νέα



ΔΙΜΗΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΩΝ

Τεύχος 82 Μάρτις - Απρίλις 1998

Υπεύθυνος έκδοσης: Δημήτριος Παπαγιαννόπουλος Τ.Θ. 26 450 02 ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΤΗΛ. 0651-39176

ΖΑΓΟΡΙ: Συνενώσεις που... διαμελίζουν

Α νήκω σ' αυτούς, που είδαν τις συνενώσεις των Κοινοτήτων σε Δήμους σαν μια αναγκαία Διοικητική Μεταρρύθμιση, η οποία έπρεπε να έχει γίνει πριν από πολλά χρόνια ώστε να μη φτάναμε στη σημερινή κατάντια της ερήμωσης σ' ότι αφορά, τουλάχιστον, στις ορεινές περιοχές κι ανάμεσα σ' αυτές, φυσικά, το Ζαγόρι.

Ειδικά δε για το Ζαγόρι πίστευα, πως η συνένωση με βάση το Πρόγραμμα «Καποδίστριας», ήταν εύκολη υπόθεση γιατί πρόκειται για μια περιοχή με ιστορία και πλούσια παράδοση στον τομέα της αυτονομίας και Αυτοδιοίκησης, με λαμπρά αποτελέσματα.

Τα δύο Συμβούλια Περιοχής (Σ.Π.), προπομποί των συνενώσεων, αποτελούσαν έτοιμη αναπτυξιακή και βιώσιμη λύση, για να μην πούμε πως και η **άποψη ενός μόνο Δήμου για ολόκληρο το Ζαγόρι** (που από κάποιους διατυπώθηκε) αν μπορούσαν να λυθούν κάποια προβλήματα επικοινωνίας, **θα μπορούσε να συζητηθεί.**

Αυτά, δε θα μπορούσαν ν' αντιμετωπισθούν με την τολμηρή άποψη του Λαϊστινού δικηγόρου Γιώργου Μέρτζου, σε προηγούμενο τεύχος του περιοδικού μας, **η έδρα να είναι... ένα κτίριο στα Γιάννινα.** Γιατί **έδρα** τι θα είναι; Ένα κτίριο όπου θα στεγαστεί και θα εργάζεται μια ομάδα ανθρώπων, που θα αποτελούν το Επιτελείο σχεδιασμού και ανάπτυξης της **περιοχής. Κι έτσι θα πρέπει να είναι.** (Άντε τώρα να στήσεις δυο τέτοια επιτελεία για το Κ.Δ. Ζαγόρι των δύο χιλιάδων (;) κατοίκων κι ένα ακόμη στο Ανατολικό). Αυτό βέβαια θα ήταν το MAXIMUM. Αλλά πώς να περάσουν τέτοιες απόψεις ...τα συρματοπλέγματα της στενοκεφαλιάς μας.

Το MINIMUM των επιδιώξεών μας, όμως, θάπρεπε να είναι (τουλάχιστον), **οι δύο Δήμοι, με βάση τα υπάρχοντα Σ.Π. κι εκεί έπρεπε να στραφούν οι προσπάθειες όλων μας.** Και για το Ανατολικό Ζαγόρι, αυτό τουλάχιστον, υπερίσχυσε. Για το Κεντρικό-Δυτικό Ζαγόρι, όμως **ΤΙΠΟΤΕ, μα τίποτε** δεν συνηγορούσε στη δημιουργία δύο Δήμων και μάλιστα με το χωροταξικό σχεδιασμό, όπως αυτός διαμορφώθηκε με την προσθήκη, την τελευταία στιγμή στο Δήμο

Τύμφης, των Κοινοτήτων Λεπτοκαρυάς, Φραγγάδων, Νεγάδων και Κήπων, με μοναδικό στόχο να συμπληρωθούν οι χίλιοι κάτοικοι, όπως προβλέπει το Πρόγραμμα.

Η συνένωση αυτή αντί να συνενώνει... διαμελίζει μια περιοχή, όπως αυτή του Κ.Δ. Ζαγορίου, σφιχτοδεμένη, αιώνες τώρα, γεωγραφικά, κοινωνικά, πολιτισμικά, οικονομικά.

Αυτός ο αυθαίρετος, άσκοπος και αδικαιολόγητος διαμελισμός, εκτός των άλλων, έρχεται και σε κατάφωρη αναντιστοιχία με το πνεύμα και την ουσία του «Καποδίστριας», που είναι ...«**η δημιουργία βιώσιμων οργανωτικών μονάδων, που να μπορούν μέσα από αναπτυξιακές διαδικασίες να αντιμετωπίσουν την ερήμωση των χωριών**». Δυο χιλιάδες κάτοικοι (κι αν είναι), όλοι κι όλοι στο Κ.Δ. Ζαγόρι, τους χωρίσαμε στα δυο, φτιάχνοντας έτσι δυο Δήμους, εκ προοιμίου θνησιγενείς και μη βιώσιμους.

Ο Υπουργός κ. Α. Παπαδόπουλος, αρχιτέκτονας του «Καποδίστριας», **που ξέρει καλά ποιοι Δήμοι θα αποβούν βιώσιμοι και αποτελεσματικοί**, την περιοχή του ολόκληρη την έκανε **έναν** Δήμο με έδρα τους Φιλιάτες (41 Κοινότητες... Ακριβώς όσες ολόκληρο το Ζαγόρι...). Και δεν κουνήθηκε φύλλο. Χαμένοι ήταν;; Αυτό θα έπρεπε να κάνουν όλοι οι τοπικοί παράγοντες, που είχαν λόγο, στην περιοχή τους. Αλλά, δυστυχώς, άλλες σκέψεις επικράτησαν και θα τις πληρώσουμε.

Ακόμη και η ονομασία των δύο Δήμων δεν ανταποκρίνεται, γεωγραφικά, στην πραγματικότητα: Δήμος Κεντρικού Ζαγορίου ονομάστηκε ο Δήμος των 15 Κοινοτήτων (έδρα Ασπράγγελοι), αλλά οι Κοινότητες αυτές ανήκουν στο Δυτικό και Νότιο τμήμα του Ζαγορίου. **Κεντρικό Ζαγόρι είναι αυτό που ονόμασάμε Δήμο ...Τύμφης** (τρομάρα μας! Ποιοι ήταν τάχα οι νονοί, που τόσο εύκολα αποποιήθηκαν το όνομα «Ζαγόρι»!).

Αλλά και συγκοινωνιακά ο χωροταξικός σχεδιασμός, κάθε άλλο παρά λειτουργικός είναι, όταν Κοινότητες όπως η Λεπτοκαρυά, Φραγγάδες, Νεγάδες, Κήποι εντάσσονται στο Δήμο Τύμφης, με έδρα το Τσεπέλοβο.

Δυστυχώς στο χωροταξικό σχεδιασμό, επικράτησαν ποικίλες σκοπιμότητες που μόνο την υπόθεση, συνολικά, του Ζαγορίου δεν θα υπηρετήσουν. Οι ευθύνες βαρύνουν γι' αυτό πρώτιστα και κυρίως εμάς τους ίδιους.

Αντί να καθίσουμε όλοι μαζί σ' ένα τραπέζι να κουβεντιάσουμε και να δούμε το Ζαγόρι (το Κεντρο-Δυτικό, τουλάχιστον) σαν ένα και ενιαίο και να εισηγηθούμε μια κοινή και ενιαία λύση, επιδοθήκαμε, όλο αυτό το διάστημα, άλλοι πολεμώντας Δον-Κιχωτικά τις συνενώσεις, οι οποίες ήταν αμετάκλητα αποφασισμένες από την Πολιτεία κι άλλοι πως θα υπηρετήσουμε τις κομματικές μας... ντιρεκτίβες και τις προσωπικές και τοπικιστικές μας επιδιώξεις.

Κάναμε την έδρα κυρίαρχο στοιχείο της όλης υπόθεσης, χάνοντας, έτσι το δάσος κοιτάζοντας το δέντρο. Και είναι προς τιμή των Ζαγορίσιων φορέων ΙΛΕΖ και ΚΕΖ, που έγκαιρα, σωστά και υπεύθυνα πήραν θέση για τη συνένωση με βάση τα δυο Π.Σ. Αλλά, όπως και σ' άλλες κρίσιμες για το Ζαγόρι περιπτώσεις οι λογικές και υπεύθυνες θέσεις και τώρα δεν βρήκαν την αποδοχή που έπρεπε.

Έτσι... «**ήταν στραβό το κλίμα, τ' αποστραβώσαμε**». Και δεν απομένει παρά «ο γάιδαρος για να τ' αποσκολάσει...». Φοβούμαι, πως δεν θ' αργήσει κι αυτός να μας έρθει. Και το όνομά του θα είναι... «**κομματικοποίηση**». Ήδη τροχίζονται τα μαχαίρια.

Θα το γευτούμε το φρούτο και θα το ζήσουμε σ' όλο του το μεγαλείο μέσα στο χρόνο που μας έρχεται. Και **στη χωροταξική διάσπαση του χώρου, θάρθει και η ...χρωματολογική, με πράσινους, γαλάζιους, κόκκινους υποψηφίους και δεν συμμαζεύεται... Αμ έτσι, όμως, ΔΕ ΧΤΙΖΕΤΑΙ χωριό.**

Οι λογής σκοπιμότητες, που επικράτησαν στο χωροταξικό σχεδιασμό, φοβούμαι πως «**θα βάλουν το μπαστούνι**» στις ρόδες του οχήματος, που λέγεται «Καποδίστριας», για να μη φτάσει εκεί που θα μπορούσε. Μακάρι να διαψευστούμε. Γιατί θα ήταν κρίμα.

Βασίλης Τζιόβας

Για γέλια ή για κλάματα;

Την ώρα που το προηγούμενο τεύχος μας βρισκόταν στο τυπογραφείο, λάβαμε μια **επιστολή-έκπληξη** από κάποια χωριανή μας, που μας έβαλε σε σκέψεις. Με την επιστολή αυτή -«εξώδικο» την ονόμαζε, αλλά μάλλον δεν έχει ιδέα τι είναι το εξώδικο- μας απειλούσε με προσφυγή στα δικαστήρια(!!!) αν αναφέραμε ένα περιστατικό που συνέβη στο χωριό στο τέλος του φθινοπώρου. Ένα περιστατικό το οποίο γνώριζαν όλοι οι χωριανοί και είχε γράψει γι' αυτό κι ο τοπικός τύπος των Γιαννίνων. Μια απόπειρα λογοκρισίας δηλαδή με την απειλή δικαστηρίων!

Παρ' όλα αυτά, εμείς σε επικοινωνία που είχαμε με την εν λόγω κυρία, πριν την επιστολή αυτή, της υποσχθήκαμε ότι δεν θα αναφερθούμε ονομαστικώς στο γεγονός αυτό. Κι ενώ μας υποσχέθηκε ότι θα το σκεφθεί και θα μας απαντήσει τηλεφωνικώς, λάβαμε την επιστολή αυτή.

Για αυτό διαμαρτυρούμαι και σας καλώ όπως κάνετε δεκτό το παραπάνω αίτημά μου άλλως θα καταβάλω ένσταση των αρμοδίων ποινικών και πολιτικών δικαστηρίων με όλες τις δυσμενείς συνέπειες για σας.

Ιωάννινα 2 Απριλίου 1997

Η «Εξώδικος» διαμαρτυρούμενη και προσκαλούσα

Εμείς όμως τηρήσαμε την υπόσχεσή μας και δεν αναφερθήκαμε ονομαστικώς στο γεγονός. Κι όχι τίποτε άλλο, να μην νομίσαι ότι το κάναμε γιατί φοβηθήκαμε! Όσο για την αντίδρασή μας στην επιστολή: Στην αρχή εκπλαγήκαμε, στη συνέχεια γελάσαμε αρκετά και τέλος η επιστολή πήρε το δρόμο των **αχρήστων**, κάνοντας το σταυρό μας και αναλογιζόμενοι τι άλλο μας περιμένει να δούμε και να ακούσουμε.

Δ.Π.

ΠΟΙΗΣΗ

Παράπονο

Το κρεβάτι μου καινούργιο
μα το στρώμα μου παλιό
πέφτω για να ησυχάσω
δεν μπορώ να κοιμηθώ.

Πάει ο νους στα περασμένα
και με δάκρυα νοσταλγώ
πόσο η αγάπη ήταν μεγάλη
τον παλιό καλό καιρό.

Σκέφτομαι κι αναστενάζω
με παράπονο πικρό
την ξανθομάλλη παιδούλα
π' αγαπούσα στο χωριό.

Θέλω να την ανταμώσω
και με πόνο να της πω
όσα χρόνια κι αν περάσαν
πάλι εγώ την λαχταρώ.

Γιάννης Λέκκος

Κάθε διμνη Εφημεριδούλα, που εκδίδεται για μια μικρή, ή ολιγάνθρωπη κοινωνία ενός χωριού, πρέπει να πληρεί ορισμένους στόχους, ορισμένους σκοπούς και ορισμένες προϋποθέσεις, για ν' ανταποκρίνεται (στοιχειωδώς τουλάχιστον) στην αποστολή της και στον προορισμό της, στην επιτυχή έκδοσή της και στην άνετη κυκλοφορία της.

Πρέπει να έχει π.χ. την κατάλληλη και αναγκαία **τοπική ύλη, που θα αναφέρεται μόνο και αποκλειστικώς στη μικρή κοινωνία του χωριού**, πρέπει να έχει τη σωστή και αντικειμενική ενημέρωση, πρέπει να αναφέρεται στην ιστορία, στα ήθη και τα έθιμα των ανθρώπων που τη διαβάζουν, πρέπει να έχει αρκετούς σωστούς και πεπειραμένους συνεργάτες και βέβαια πολλούς και ποικίλους οικονομικούς βοηθούς και συνδρομητές.

Όμως εκτός απ' αυτές τις προϋποθέσεις απαιτούνται και ορισμένοι άλλες κανόνες, ώστε η **Μικροεφημερίδα**, να γίνεται αναγνώσιμη, ελκυστική και αγαπητή απ' το σύνολο αυτών, που φτάνει στα σπίτια τους και στα χέρια τους.

Γιατί, έντυπο που φτάνει στα χέρια σου και δεν το διαβάζεις με ενδιαφέρον, αγάπη και συγκίνηση, δεν εκπληρώνει την αποστολή του και το έργο του και σκοπός της έκδοσής του καθίσταται τυπικός και μη ουσιαστικός.

Έτσι, για μια **Μικροεφημερίδα** χωριού, (που 'γιναν τελευταία και ...της μόδας) έχω να προτείνω τα παρακάτω, που 'ναι προσωπικές, υποκειμενικές και ίσως αμφιβαλλόμενες και αμφισβητούμενες από άλλους, σκέψεις:

1. Οι τίτλοι των άρθρων πρέπει να είναι ανάλογοι κάθε φορά προς τη σημασία και τη βαρύτητα του κειμένου. «**Ασήμαντα γεγονότα ...δεν μεγιστοποιούνται και μέγιστα δεν υποβαθμίζονται**» λέει η κοινή γλώσσα των λειτουργών του Τύπου σήμερα. Κι αυτό, το κατανοεί κανείς καλύτερα, όταν παίρνει στα χέρια του, το οποιοδήποτε έντυπο. Κρίνει και συγκρίνει, διαβάζει και συμπεραίνει κάθε φορά ο αναγνώστης.

Όταν μάλιστα ιδρώνει κανείς και κουράζεται για να γράψει κάτι και στο τέλος βλέπει το έσοχα να γίνεται πρώτο, προβληματίζεται και ανησυχεί, απογοητεύεται και σκέπτεται, αν θα συνεχίσει τη συνεργασία του στο μέλλον.

Αυτά όλα βέβαια αναφέρονται σε **μικροκοινωνικές εφημεριδούλες και μόνο**. Ακόμη, ο τίτλος των Μικροεφημερίδων (μηνιαίων, ή διμηνών...) πρέπει να είναι επιτυχείς και σωστοί, ελκυστικοί και αναγνώσιμοι.

Μ' αυτό το είδος των τίτλων, ο μέσος και μέτριος αναγνώστης παρωθείται και παροτρύνεται να διαβάσει και να μάθει, να πληροφορηθεί και να εξεταστεί. Άλλως, **κοιτάζει τις τέσσερις (4) συνήθως σελίδες ασυγκίνητος και τις ξανακλείνει πετώντας τις στην άκρη** αδιάφορος.

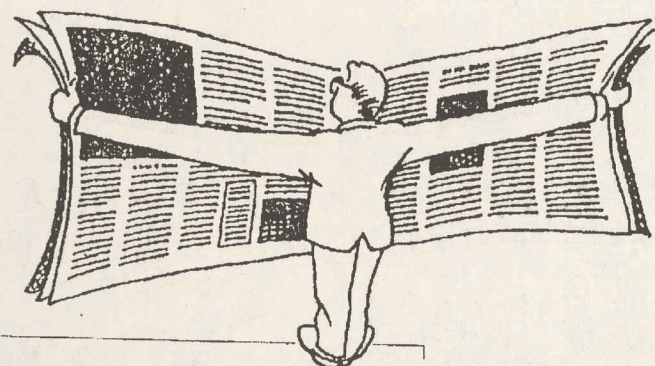
Ρήσεις και... αντιρρήσεις: Εφημεριδούλες

2. Av, η κάθε φορά ύλη είναι πολλή και ποικίλη και δεν χωράει σ' ένα τεύχος,

τότε δεν τη στριμάχνουμε αναγκαστικά. Βάζουμε τα πρωτεύοντα και αναγκαία και αφήνουμε τα δευτερεύοντα και τριτεύοντα για ένα άλλο, προσεχές τεύχος.

Το πρόβλημα για κάθε σωστή και επιτυχημένη μικροεφημερίδα είναι: «Πώς εξασφαλίζεις την τοπική και αναγκαία ύλη... κι όχι πώς θα την αφανίσεις μικροσκοπικά».

3. Τυχόν σχετικά σκίτσα και εικόνες προς τα δημοσιεύσιμα κείμενα, **ομορφαίνουν το γραπτό μας λόγο και προωθούν τον αναγνώστη να διαβάσει ό,τι εικονίζεται**. «Μια εικόνα αντικαθιστά χίλιες λέξεις» λένε ψυχολόγοι και παιδαγωγοί της σημερινής και εφαρμόζεται σ' όλα τα σύγχρονα έντυπα της Ευρώπης.



4. Η έκταση των γραφομένων άρθρων πρέπει να είναι πάντα μετρημένη, καλκωνική και κατά το δυνατόν μικρή. Τα μεγάλα τα βλέπουμε, αλλά δεν

τα διαβάζουμε. Κι απ' την μεγάλη έκταση **ικανοποιείται συνήθως ο «συγγραφέας»** κι **απελπίζεται ο μέσος και μέτριος αναγνώστης**.

5. Η δημοσιοποίηση των σκέψεών μου και των απόψεών μου δεν με φοβίζει πλέον. Μάλλον δε, μ' ευχαριστεί, γιατί συνήθως αναμμένο ευχαρίστω και αμερολήπτως, θετικά και ποτέ αρνητικώς τις απόψεις και τις σκέψεις, γνώμες και αντιρρήσεις των συνανθρώπων μου και των αναγνωστών μου...

Στήλη εξάλλου «**Ρήσεων και... αντιρρήσεων...**» χωρίς να δέχεται κάθε αντίθετη γνώμη και άποψη δε νοείται, εν καιρώ δημοκρατίας και στοιχειώδους πολιτιστικής κουλτούρας.

Νομίζω, ότι όλα τα παραπάνω τα εφαρμόσαμε και τα υλοποιήσαμε (κατά το ανθρωπίνως δυνατόν) στα «Δ.Ν.».

Εκείνο, που θα πρέπει ίσως να επαναλάβω και να τονίσω (με αγάπη, ειλικρίνεια, τόλμη και θάρρος...) είναι αυτό, που γράφω στη δεύτερη παράγραφο και στην αρχή αυτού του σημειώματος, που λέει: «**Οι Εφημεριδούλες πρέπει να έχουν αρκετούς, σωστούς και πεπειραμένους συνεργάτες και βέβαια πολλούς και ποικίλους οικονομικούς βοηθούς και συνδρομητές**».

Οι δεύτεροι εντύχως υπάρχουν για τα «Δ.Ν.» (οικονομικοί συνδρομητές και βοηθοί). Οι πρώτοι όμως (συνεργάτες και... γράφοντες) είναι δυστυχώς λίγοι και κινδυνεύουν να γίνουν ελάττωχοι. Οπότε η έκδοση των «Δ.Ν.» θα καταστεί, σιγά-σιγά, δύσκολη και μη υλοποιήσιμη και η κυκλοφορία τους ανά την Ελλάδα αδύνατη και ανέφικτη.

Ταύτα προς γνώση των απανταχού της Ελλάδας Δικορφιωτών.

Μ. ΛΕΚΚΟΣ

Σκόρπιες αναμνήσεις από το χωριό

Την αφορμή για να θυμηθώ και να διηγηθώ γράφοντας τα παρακάτω μου την έδωσε ο εσώ Μάνθος Λέκκος.

Πάνε δυο χρόνια, όταν τον Απρίλη του 1996 διάβασα τα «Δικορφιωτικά». ..Έλεγε τότε: Στη μάνα μου (μνήμες βιώματα Απρίλης 1996, στη μνήμη της...). Δακρύσαμε, διαβάζοντας τα εγώ και η γυναίκα μου -τότε ζούσε! Λόγοι οικογενειακοί μου ανέστειλαν τις αναμνήσεις τότε. Όμως ποτέ δεν έπαψε ο πόνος προς τη Μάνα, και τις Μάνες που μας γέννησαν να λιγοστεύει όσος χρόνος κι αν περάσει.

Επαναλαμβάνω τη λέξη «δάκρυσα» διαβάζοντας. Όλες οι Μάνες του χωριού μας αγαπίστηκαν σκληρά στο φτωχό μας τόπο με υπομονή και αυταπάρνηση.

...Έλεγε η μακαρίτισσα μάνα μου αν και νοσταλγούσε το χωριό. Έλεγε: «Τράβηξε τόσα πολλά που δεν το νοσταλγώ. Πολύ με βασάνισε η φτώχεια...»

Μου έδωσε την αιτία, Μάνθος, να γυρίσω πολλά χρόνια πίσω, και να θυμηθώ πολλά νηπιακά στιγμιότυπα, σχεδόν 6-9 ετών ήμουν δεν ήμουν. Εγώ θα διηγηθώ και τα ευχάριστα γεγονότα εκείνης της εποχής.

Θα αναφερθώ σε γάμους που εκείνη την εποχή έγιναν στο χωριό μας.

...Ήταν για μένα ένας γάμος αξέχαστος ο γάμος της μητέρας σου με τον λεβέντη Θεμιστοκλή (Κλη τον φώναζαν). Τι λαμπρότητα όπως όλοι οι γάμοι! Η νύφη (μάνα σου) ήλθε από την Καλαμάτα διασχίζοντας όλη η πομπή το χωριό ώσπου να πάει στον πέρα μαχαλά... Τρεις μέρες ίσως και περισσότερες κράτησε το γλέντι. Πιτιστρικάς εγώ καμάριωνα νύφη και γαμπρό!

Ένα περιστατικό (έθιμο) την ώρα που επέστρεφε το ζευγάρι στο σπίτι του γαμπρού,

ανεβασμένος κάποιος στον οβόρο (είσοδος του σπιτιού) και κρατώντας ένα μεγάλο γκιούμι κατάβρεχε από ψηλά το ζευγάρι.

Έθιμο; Δεν γνωρίζω. Βέβαια το γλέντι κράτησε πολλές μέρες...

Συνεχίζω. Από τον ίδιο γάμο, κι άλλο περυσιατικό. Την Τρίτη ημέρα πήγαν γαμπρό και νύφη στην Πέρα Βρύση κατά το έθιμο. Ακολουθούσε όλο το χωριό με επί κεφαλής τα βιολιά!

...Επεφταν βροχή οι δεκάρες στο αυλάκι.

Με βουλμιά και λαχτάρα εμείς τα πιτσιρικά ορμούσαμε και προσπαθούσαμε να αποκτήσουμε τις πενταροδεκάρες και να τρέξουμε στου «ΔΗΤΡΟΥΛ» το μπακάλικο για καραμέλες. Αυτά τα λίγα ως προς το γάμο της Μάνας σου -των Γονιών σου...

...Ας είναι ελαφρύ το χόμα που τους σκεπάζει. Επαναλαμβάνω. Με τούτες τις σκόρπιες αναμνήσεις, θέλω να συμβάλω και να διηγηθώ τις καλές στιγμές του χωριού μας, και συνεχίζω, ό,τι και όπως θυμάμαι.

...Άλλος γάμος. Του Βασίλη Κοντογιάννη. Με αγωνία περιμέναμε όλοι την άφιξη του γαμπρού. Από τη Ρουμανία παρακαλώ! Μήνες πολλούς δούλευε ο μπαρμπα-Αναστάσης, ο μαραγκός από τη Μανασσή, στην ανακαίνιση του σπιτιού. Εγώ, ο Αντώνης της Κλητής Ρηγανάτος κι ο μακαρίτης Τάκης Δούκας -πέθανε μικρός- πιτσιρικά μαζεύαμε τετράγωνα ξύλα και καρφιά. Αυτά ήταν τότε η πανοπλία των παιγνιδιών μας...

Άλλος γάμος. Τούτος ο γάμο ήταν του Λάζαρου Κοντογιάννη -πέρα μαχαλάς. Παρακολούθησα όλη την ιεροτελεστία του ξυρισματος του γαμπρού. Εκεί να βλέπατε καμάρωμα και παραδοσιακά τραγούδια από τις νέες του χωριού. Ήταν για την παιδική μου ψυχή, κάτι το φανταστικό.

Η διάβασα με πολλή κατανόηση και αγάπη την από 15-2-98 επιστολή σου (που δημοσιεύεται σήμερα στα «Δ.Ν.») κι ευχαριστήθηκα πολύ για τις ειλικρινείς σκέψεις σου, τις αξέχαστες δικορφιωτικές αναμνήσεις σου, τα έντονα και ζωηρά βιώματά σου απ' το χωριό μας (παρα την ηλικία σου) και τις ωραίες και σωστές προτάσεις σου για τον υπέροχο Αϊ-Γιάννη μας.

Θ. Αργύρης

Ιωάννινα 25-4-1998

Αγαπητέ και αξέχαστε κ. Θανάση Σου αποστέλλω σήμερα, με το γράμμα μου αυτό: α) Την απόδειξη, που πήρα από το Σύλλογό μας, όπου **κατέθεσα και παρέδωσα το ποσό των πενήντα χιλιάδων (50.000) δραχμών**, που μου απέστειλες (μέσω της Εθνικής Τράπεζας) για το **καμπαναριό του Αϊ-Γιάννη μας**.

β) Την απόδειξη από την Εθνική Τράπεζα, απ' όπου **παρέλαβα ο ίδιος τις 50.000 δρχ.** που έστειλες.

γ) Τις δύο Ανακοινώσεις, που θα δημοσιευθούν στο **προσεχές τεύχος των «Δ.Ν.»**, όπως τις συνέταξα ο ίδιος. Και αναφέρω: 1) στη δωρεά τη δική σας και 2) στις μέχρι τις 25-4-98 δωρεές των Δικορφιωτών γενικά.

Όλα αυτά σου τα αποστέλλω, για να είσαι **πλήρως και σχολαστικώς ενημερωμένος, για την αξιόπαινη προσφορά σου, για το καμπαναριό του Αϊ-Γιάννη μας**.

Κι ελπίζω αρκετοί και πολλοί Δικορφιωτές να σε μιμηθούν προσεχώς, γι' αυτό το θεάρεστο έργο του χωριού μας.

...Συνέχεια άλλος γάμος που μου έμεινε αξέχαστος. Κι αυτός ο γαμπρός εκ Ρουμανίας. Ο Τόλης Βουλτζάτης. Μόλις κι ατουνού τέλειωσε το σημερινό σπίτι. Θυμάμαι και τότε το πλήθος του κόσμου που μπαίνόβγαине στο νέο σπίτι.

...Του Χαρισιάδη το σπίτι είχε μεγάλη αυλή και πράσινο πολύ. Δεξιά και αριστερά υπήρχαν δύο οικήματα. Μικρό αρχοντικό...

Στο καλό δεξιά σπίτι έγινε ο γάμος της Ασημώς... Κατά το έθιμο το παπούτσωμα της νύφης γίνονταν από παιδί όχι ορφανό! Εμένα διάλεξαν στο ντύσιμο της νύφης. Είχα τα προσόντα! Μάνα-πατέρα!

Όπως όλα τα μυστήρια της χαράς, κι αυτός ο γάμος είχε μεγάλη λαμπρότητα...

Για το ίδιο χρονικό διάστημα θυμούνται και το παρακάτω συμβάν.

Ήταν χειμώνας βαρύς. Στο χωριό μας το χιόνι είχε στρωθεί για τα καλά!

Η ημέρα υπήρξε σημαδιακή. Το θυμάμαι καλά γιατί το 'ζησα. Είχαμε την ίδια μέρα τρεις ξαφνικούς θανάτους. Τον Τάκη Παπαϊωάννου -Χοντρό-, τον μπακάλη τον Παπαγιάννη, πατέρα του Γιώργου, μετέπειτα πρόεδρο της κοινότητας και του μακαρίτη Νίδα -Λεωνίδα-, άνδρα της Ανθούλας, στον κάτω μαχαλά. Ήταν πολύ πρωί που επιχείρησε ο μακαρίτης Νίδα της Ανθούλας να πιάσει ζωντανό το λαγό. Το πολύ χιόνι έφερε λαγούς στο χωριό για εύρεση τροφής. Όμως η καρδιά του μακαρίτη δεν άντεξε. Ξεπύληξε μπροστά μου στην αυλή του σπιτιού του. Ποτέ δε έξεχασα κι αυτή τη σκηνή.

Ζητώ συγγνώμη που τελειώνω έτσι. Είναι αναμνήσεις πολύ παιδικές από το χωριό μας. Τότε που η παιδική ψυχή ήταν πιο αθάνα και πιο παιδική.

Είναι μικρές και μεγάλες νοσταλγίες από το χωριό μας...

Ευχαριστώ

Αθ. Αργύρης
Γλωφάδα

Η διάβασα με πολλή κατανόηση και αγάπη την από 15-2-98 επιστολή σου (που δημοσιεύεται σήμερα στα «Δ.Ν.») κι ευχαριστήθηκα πολύ για τις ειλικρινείς σκέψεις σου, τις αξέχαστες δικορφιωτικές αναμνήσεις σου, τα έντονα και ζωηρά βιώματά σου απ' το χωριό μας (παρα την ηλικία σου) και τις ωραίες και σωστές προτάσεις σου για τον υπέροχο Αϊ-Γιάννη μας.

Γι' αυτό δε σε ξεχνάω και πάντα σ' εκτιμώ.

Ακόμη, ευχαριστήθηκα και ικανοποιήθηκα πολύ απ' το κείμενό σου: «**Σκόρπιες αναμνήσεις απ' το χωριό**» που δημοσιεύεται σήμερα, ως ξεχωριστό άρθρο στα «Δ.Ν.».. Είναι οι αναμνήσεις σου και τα βιώματά σου απ' την ηλικία των οχτώ και δέκα ετών στο αγαπητό και αξέχαστο Δικορφό μας.

Κι είσαι απ' τους λίγους Δικορφιωτές, που **συμβάλλουν, με τα γραφόμενά τους, στη σωστή και ολοκληρωμένη παρουσίαση και έκδοση της τοπικής αυτής εφημεριδούλας μας**.

Γι' αυτό δε σε ξεχνάω και όλοι σ' εκτιμούμε, αφού μας αγαπάς κι όλους μας εκτιμάς, χωρίς να μας ξεχνάς.

Με πολύ σεβασμό και ειλικρινή και άπειρη αγάπη και εκτίμηση

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

27-4-98

**Στον αξέχαστο χωριανό,
ξάδερφο και φίλο Βασίλη
Αρ. Λέκκο, με την υπό-
σχεση ότι θα τον θυμού-
μαστε πάντα**

Ένα ακόμα άστρο από τον ουρανό του χωριού μας έδυσε! Ένας βλαστός που φύτρωσε και μεγάλωσε στο καταπράσινο λιβάδι του Δικόρφου μαράθηκε για πάντα!

Βαθιά συγκινημένοι ήρθαμε να σ' αποχαιρετήσουμε και να σου πούμε το στερνό αντίο.

Πονάμε ειλικρινά, πονάμε πολύ, γιατί έφυγες ξαφνικά από κοντά μας. Η είδηση του θανάτου σου, έπεσε σαν κεραυνός και μας ξάφνιασε όλους. Η καμπάνα του χωριού μας χτύπησε λυπητερά και τα τηλέφωνα σκόρπισαν τη θλιβερή είδηση, που συγκλόνισε όλους, συγγενείς και χωριανούς, γνωστούς και φίλους.

Σε περιμέναμε αγαπητέ Βασίλη να ρθεις το καλοκαίρι όπως συνήθιζες με την οικογένειά σου, γιατί αγαπούσες το χωριό όπως όλοι μας και είχες τρανά βιώματα που δεν έσβηναν απ' την ψυχή σου γι' αυτό τον τόπο. Και σήμερα συγκεντρωθήκαμε στον ιερό αυτό χώρο, στην εκκλησία του χωριού μας, στον Άγιο μνηνά, να σε συνοδέψουμε στην τελευταία σου κατοικία και σου απευθύνουμε τον τελευταίο χαιρετισμό. Κοιμήσου ήσυχα! Εκπλήρωσες σωστά τα οικογενειακά σου καθήκοντα και υπήρξες ωραίος ως πατέρας, ως σύζυγος, ως παππούς αλλά και ως άνθρωπος. Αγωνιστής στη ζωή, πάλεψες με θάρρος, δύναμη και αισιοδοξία, νικώντας τις όποιες δυσκολίες τα όποια προβλήματα και αντιξοότητες που συναντούσες στο δρόμο σου.

Ήσουν ζωντανός στη ψυχή και στο σώμα με σοβαρή σκέψη και κρίση αλλά με χιούμορ όταν χρειάζονταν, δίνοντας στην παρέα μια όμορφη και ευχάριστη ανθρώπινη εικόνα. Είχες μια χάρη και ένα πνεύμα, που δεν αντιγράφονταν από άλλους. Ρεαλιστής μα και αισθηματίας, μπορούσες να ξεχωρίζεις εύκολα το σοβαρό από το αστείο, το έγκυρο από το άκυρο και να συζητάς δυναμικά και καλοσυνάτα για κάθε θέμα, για κάθε πρόβλημα, διευκρινίζοντας παράλληλα και επεξηγώντας και τις ανθρώπινες αδυναμίες μας, τα ανθρώπινα λάθη.

Αλησμόνητε Βασίλη!

Η απουσία σου θα είναι αισθητή.

Αλήθεια θα μας λείψεις πολύ.

Θα σ' έχουμε όμως πάντα στην καρδιά μας σε ξεχωριστό χώρο, εκεί που κρύβεται και φωλιάζει άφθαρτο, κάθε ωραίο, δυνατό και μεγάλο αυτού του κόσμου. Σε λίγο τα λουλούδια και οι πρασινάδες θα φυτρώσουν γύρω από το μνήμα σου και τα πουλιά που φτάνουν με τον ερχομό της άνοιξης θα σου κρατάνε συντροφιά.

Αιωνία σου η μνήμη και να 'ναι ελαφρύ το χώμα του Δικόρφου που σε λίγο θα σε σκεπάσει.

Γιάννης Λέκκος

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

Πωλείται οικόπεδο στο Δικόρφο.
Πληρ. Τηλ. 01-9302489

ΔΩΡΕΕΣ ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ ΤΟΥ ΑΪ-ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΣ

Δημοσιεύουμε όλα τα ονόματα των Δικορφιωτών, που πρόσφεραν χρήματα, μέχρι τώρα, για την ανακαίνιση και αναστήλωση του καμπαναριού του Αϊ-Γιάννη μας και πήραν συγχρόνως αποδείξεις εισπράξεως απ' τον Εξωραϊστικό Σύλλογό μας, γι' αυτή την προσφορά τους.

Τους ευχαριστούμε όλους θερμά γιατί έδειξαν και απέδειξαν την αγάπη τους και την πρόθεσή τους για ένα σπουδαίο έργο του παραδοσιακού και τουριστικού πλέον Δικόρφου.

Κι ελπίζουμε, ότι κι άλλοι ευαίσθητοι Δικορφιώτες θα τους μιμηθούν προσεχώς, όπως γίνεται σχεδόν σ' όλα τα παραδοσιακά και προηγμένα χωριά του Ζαγορίου μας.

Τα ονόματα λοιπόν (με το ποσό, που προσέφεραν) είναι τα παρακάτω:

- | | |
|---|--------------|
| 1. Ριγανάτου Μαρίνα | 100.000 δρχ. |
| 2. Νίκος, Σωκράτης και Νέλλη Αργύρη (παιδιά του Αθ. Αργύρη) | 50.000 δρχ. |
| 3. Κυριακόπουλος Βασίλειος | 20.000 δρχ. |

Ιωάννινα 25-4-1998

Μ. Λέκκος

ΔΩΡΕΑ ΣΕ ΜΝΗΜΗ

- Σε μνήμη της ΕΛΕΝΗΣ ΑΘ. ΑΡΓΥΡΗ (το γένος Σωκρ. Γρηγοράτου) κι ένα χρόνο από το θάνατό της 91-5-1997) προσφέρουν για την αναστήλωση του καμπαναριού του Αϊ-Γιάννη μας το ποσό των **πενήντα χιλιάδων** (50.000) δραχμών τα παιδιά της: **Νίκος, Σωκράτης και Νέλλη Αργύρη**, που πάντοτε την εκτιμούσαν, τη σέβονταν και την αγαπούσαν κι ουδέποτε θα την ξεχάσουν, σαν την καλύτερη, μάνα.

Αιωνία η μνήμη της.-
28-4-98

- Σε μνήμη ΚΩΝ/ΝΟΥ ΧΑΡΔΑΛΙΑ και αντί στεφάνου, η **Νούλα Τάτση-Μητροπούλου** προσέφερε **δεκαπέντε χιλιάδες** δραχμές στην εφημερίδα μας και **δεκαπέντε χιλιάδες** δραχμές για τη θέρμανση της εκκλησίας του αγίου Μηνά.

ΔΩΡΕΕΣ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Τσούγιας Μάξιμος	10.000 δρχ.
Τσούγιας Παντελής	10.000 δρχ.
Κωστάκης Ναπολέων	5.000 δρχ.
Λένα & Γιώργος Καρρά	5.000 δρχ.
Ματσόπουλος Γεώργιος	5.000 δρχ.
Σακελλαρίου Φίλιππος	5.000 δρχ.
Τσιόδουλος Γεώργιος	5.000 δρχ.
Μαγριπλή Ελένη	5.000 δρχ.
Μαγριπλή Λώλη Νομική	5.000 δρχ.
Μπούγια Κανή	2.000 δρχ.
Κοντογιάννης Κων/νος	2.000 δρχ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η εκκλησιαστική επιτροπή του Αγίου Μηνά Δικόρφου κάνει έκκληση σε όλους τους χωριανούς και φίλους του Δικόρφου, να συνδράμουν οικονομικά την προσπάθειά της για τη θέρμανση της εκκλησίας.

Όσοι πιστοί επιθυμούν να συνδράμουν την προσπάθεια αυτή, μπορούν να στέλνουν ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Δημήτριος Παπαγιαννόπουλος

Τ.Θ. 26

45002 Ιωάννινα

και με την ένδειξη «για θέρμανση της εκκλησίας».

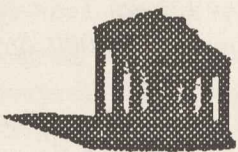
Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Την Κυριακή του Θωμά βαφτίστηκε στο χωριό το αγοράκι του Λάκη και της Γιούλας Σακελλαρίου.

Στο μικρό δόθηκε το όνομα του παππού του, Μάνθος.

Να σας ζήσει!



ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ 4ης ΔΕΣΜΗΣ

Πρόοδος

ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΣΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Διεύθυνση: **Λυδία Φίλη**

Βλαχλείδη 9, Β' ορ. Γρ. 9 Ιωάννινα - Τηλ.: 26004

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ
ΤΜΗΜΑΤΑ

- Γυμνασίου-Λυκείου όλων των μαθημάτων
- Τμήματα Ιστορίας Γ και Δ Δέσμης
- Έκθεσης όλων των Δεσμών
- Και όλα τα μαθήματα της Δ Δέσμης